

[Indenrigs- og boligministeren.]

barnløse, der — ud fra en gennemsnitsbetragtning — som regel vil være i stand til at bære en højere huslejeudgift. Det foreslås derfor, at m²-tilskuddet til de små lejlighedstyper nedsættes således, at det kun kommer til at udgøre 60 pct. af det m²-tilskud, der ydes de større lejligheder. Derved mindskes betænkkeligheden ved den udvidelse af byggeriet for de enligstillede, der er så stærkt påkrævet, og som det er regeringens hensigt at virke for.

For det byggeri, der er blevet færdigt i tiden efter 1. januar 1950, vil det være nødvendigt at indrømme yderligere bidrag for at få lejen ned i nærheden af 1950-niveauet. Dette tænkes ifølge forslaget gennemført ved et m²-tilskud efter de her skitserede principper, men med et beløb, der gradueres i forhold til det prisniveau, under hvilket byggeriet er blevet gennemført.

Ydelsen af m²-tilskud til det allerede opførte byggeri vil dog blive begrænset, således at byggeri af mere luksuspræget karakter, d. v. s. byggeri med overvejende store lejligheder eller dyre lejligheder, der ikke kan antages at være beboet hovedsagelig af mindrebemidlede lejere, ikke vil komme i betragtning ved disse yderligere tilskud. Dette må ses i sammenhæng med, at man for det nye byggeris vedkommende har gennemført en stramning i lånebetingelserne, således at der fremtidig ikke kan ydes lån til opførelse af huse med luksuspræg.

Lejeforhøjelserne for de gamle lejligheder foreslås gennemført således, at ejeren den 1. januar 1956 kan kræve en forhøjelse på 5 pct. af 1939-lejen — udover den 5 pct.s forhøjelse, der blev gennemført ved lejeloven af 1951. I de følgende år indtil 1960 kan lejen forhøjes med yderligere 5 pct., således at der ialt kan ske en forhøjelse på 25 pct. af 1939-lejen udover den tidligere givne 5 pct.s forhøjelse. For en gennemsnitslejlighed, for hvilken lejen før krigen udgjorde 660 kr. årlig, vil forhøjelsen så-

ledes udgøre 33 kr. årlig i det angivne tidsrum.

For erhvervs- og forretningslokaler foreslås på samme måde en lejeforhøjelse, der dog kan gå op til ialt 40 pct. af 1939-lejen udover den forhøjelse, der blev givet ved 1951-loven.

For lejligheder og erhvervslokaler, der er udlejet i tidsrummet 1. september 1939—1. januar 1949, foreslås tilladt tilsvarende gradvise forhøjelser.

Samtidig med disse lejeforhøjelser vil der blive pålagt ejendommene en afgift til staten. Reglerne herom indeholdes i et særligt lovforslag, som vil blive fremsat af finansministeren. Jeg skal derfor herom alene oplyse, at afgiften er fastsat således, at den gennemsnitlig vil udgøre et beløb, der svarer til halvdelen af den lejeforhøjelse på 25 pct., der ved forslaget gives adgang til. Der vil således til dækning af de stigende vedligeholdelses- og andre driftsudgifter blive givet ejerne en lejeforhøjelse på 12½ pct. foruden de 5 à 6 pct., som ejerne fik i 1951.

Den særlige forhøjelsesadgang, som ejere, der har den fulde vedligeholdelsespligt, fik adgang til i 1951, har man ladet bortfalde. Ejerne har ikke vist nogen interesse for at benytte denne adgang til lejeforhøjelse, og der er derfor ikke nogen grund til at videreføre de ret indviklede bestemmelser herom.

For de ejere, der allerede har taget forhøjelser af den angivne størrelse, f. eks. gennem frivillige forhøjelser, bortfalder naturligvis adgangen til at forhøje lejen yderligere. Hvis lejerne ved aftale med ejeren har overtaget dennes pligt til fremtidig vedligeholdelse af lejligheden, må dette naturligvis også tages i betragtning ved udregningen af den tilladte lejeforhøjelse.

Efter gennemførelsen af lejeforhøjelserne indtræder efterhånden ejerens pligt til at vedligeholde lejligheden efter lejekontraktens bestemmelser herom, idet ejeren herefter ikke fremover kan skyde sig ind under, at der ikke er de fornødne penge til denne